

hrůžku, nalézací soud dospěl tudíž správně k závěru, že se obžalovaný svým činem četníku protivil nebezpečnou pohrůžkou. Pohrůžkou, která předsevzata byla obžalovaným v úmyslu, zjištěném rozsudkem, aby byl zmařen služební výkon četníkův, se obžalovaný četníku protivil, kladl mu odpor, tak že pozbývá vší podstaty i námitka stížnosti, jakoby rozsudek nezjistil, že obžalovaný četníku skutečný odpor kladl.

Čís. 494.

Skutková podstata zločinu vydírání dle §u 98 lit. b) tr. zák. nevyžaduje, by vyhrůžka důvodnou obavu skutečně vzbudila, stačí, byla-li objektivně způsobilou, důvodnou obavu vyvolati.

(Rozh. ze dne 27. června 1921, Kř I 418/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 8. března 1921, pokud jím byl obžalovaný sprostěn dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin vydírání dle §u 98 lit. b) tr. zák., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud zjistil, že obžalovaný vůči dělníku Václavu S-ovi, ohražujícím se proti zastavení práce, užil slov: »když se nebude stávkovati, ať si každý ponese následky sám.« Soud neshledal v tomto jednání skutkové povahy zločinu dle §u 98 b) tr. zák. proto, že prý jest nesporně třeba, by zde byla taková vyhrůžka, která by způsobila důvodně obavu, již další jednání dotyčného jednotlivce by bylo vedeno; nějakým zlem, zejména ublížením na majetku nebylo prý vyhrožováno a nebyl prý zmíněný výrok také způsobilým, by ve Václavu S-ovi vzbudil důvodnou obavu, jak nalézací soud mylně za to má, vysloviv, že zde musí být taková vyhrůžka, která by způsobila důvodnou obavu. Stačí, když je jen způsobilou, vyvolati u ohroženého důvodnou obavu. Při zkoumání této způsobivosti dlužno ve smyslu zákona přihlížeti nejen k osobní povaze ohroženého, nýbrž také k jeho ostatním poměrům a důležitosti zla, jímž pohroženo. Nerozhoduje osobní neohroženost toho, jemuž je hroženo, nýbrž záleží na tom, zda při objektivním posuzování byla vyhrůžka způsobilou, vzbuditi důvodné obavy. Jinak by dle okolností záleželo na subjektivní citlivosti ohroženého, zda ten který čin má se jako vydírání trestati či nikoli. Z rozsudku je však patrné, že pro nalézací soud byla v tomto ohledu směrodatnou jediné výpověď svědka S-a, že v závadných slovech žádné vyhrůžky neviděl a také sám ze slov těch žádného strachu neměl. Tento postup neodpovídá však zákonu. Osobní cit ohroženého nelze nechati arci úplně bez povšimnutí; na druhé straně nesmí však pro soud býti jediné rozhodným subjektivní úsudek ohroženého, nýbrž dlužno přihlížeti ku všem závažným okolnostem případu. Tu pak dlužno uznati se zmateční stížností, že stíhaná pohrůžka mohla — tudíž byla objektivně způsobilou — vzbuditi v S-ovi důvodnou obavu,

uváží-li se, že se věc udála za bouřlivých dnů prosincových, když rozvášněné davy dělnictva prosazovaly násilím svou vůli, by se všude stávkovalo, a že vyhrůžka vycházela od předsedy organisace, tedy osoby tak významné, že jeho slova nebylo beze všeho považovati za plané, nic neznamající výlevy, jakož i obecně známý způsob, jímž v poslední době dělnictvo počíná si proti t. zv. stávkokazům a jiným osobám i z vlastních řad, jež se mu z nějaké příčiny znelíbily. Konečně dlužno souhlasiti se stížností i v tom, že bylo pohroženo zlem a to zejména ublížením na majetku. To vychází z toho, že obžalovaný pronesl závadná slova jako odpověď na otázku svědka S-a, kdo to (mzdu následkem stávkování odpadnuvší) bude hraditi. Z hořejších úvah plyne, že jednání obžalovaného zakládá v objektivním ohledu skutkovou povahu zločinu dle §u 98 b) tr. zák.).

Čís. 495.

Ke skutkové podstatě urážky na cti dle §u 496 tr. zák. postačuje vědomí pachatelovo, že jde o vyhrožování zlým nakládáním. Lhostejno, zda pachatel vyhrožoval svým osobním zlým nakládáním, či použil-li k tomu osob třetích jako nástroje. Trestný čin dle §u 496 tr. zák. nelze pokládati za přečin ani ve spojení s jinými činy trestnými.

(Rozh. ze dne 27. června 1921, Kr I 488/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 14. března 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným kromě přečinu proti bezpečnosti cti dle §§ 488 a 491 tr. zák., také přečinem dle §u 496 tr. zák. potud, že zrušil — ponechav výroky o vině ohledně přečinů dle §§ 488, 491 tr. zák. — napadený rozsudek ve výroku o vině ohledně přečinu dle §u 496 tr. zák. a uznal stěžovatele vinným pouze přestupkem dle §u 496 tr. zák.

Důvody:

Obžalovaný napadá rozsudek ten, pokud jde o odsouzení pro přečin dle §u 496 tr. zák. a uplatňuje důvody zmatečnosti dle čís. 9 a) a 10 §u 281 tr. ř. Opíraje se o § 281 čís. 9 a) tr. ř. vytýká stěžovatel, že skutková podstata §u 496 tr. zák. je vyloučena, ježto jednalo se v závadném článku toliko o upozornění soukromého obžalobce, by nečinil toho, o čem ve článku tom se mluví. V tomto směru je zmateční stížnost bezdůvodna. Kdyby snad o tom, zda věta »bude-li nadále tento člověk tak jednatí, může přijíti okamžik, kdy na svém těle odnese roztrpčení hladových matek a žádný mu od toho nepomůže« v sobě zahrnuje vyhrůžku zlým nakládáním, mohly býti pochybnosti, pak mizí pochybnosti ty úplně, když se přihlíží ku předchozím větám závadného článku. Celý obsah článku směřuje k tomu, aby zostudil soukromého obžalobce ve veřejnosti, v článku tom podněcuje se veřejnost, by byla zaujata proti soukromému obžalobci a dle toho se k němu zachovala, čímž vyloučeno, že by pisatel článku, totiž stěžovatel, jak nyní předstírá, soukromému obžalobci chtěl toliko